

THE LAST PERSON STILL THERE

DREMPEL 8

De Laatste Die Er Nog Is

Er bestaat een woord waar onze tijd weinig van houdt.

Bestendigheid.

Het lijkt een oud woord.

Uit de mode.

Bijna verdacht.

We leven in een tijdperk dat de beweging viert, de snelheid, de voortdurende verandering. Alles moet zich snel transformeren. Alles moet vervangen worden. Alles moet evolueren.

En toch, kijkend naar mijn leven, waren de mensen die de diepste indruk hebben achtergelaten niet degenen die het snelst hebben gerend.

Het waren degenen die zijn gebleven.

Niet gebleven op dezelfde plek.

Niet gebleven in dezelfde positie.

Niet gebleven in dezelfde gewoonte.

Trouw gebleven aan iets.

Aan een principe.

Aan een verantwoordelijkheid.

Aan een belofte.

Aan een persoon.

Aan een authentiek deel van zichzelf.

Lange tijd heb ik succes verward met beweging.

Hoe meer ik reisde, hoe meer ik werkte, hoe meer ervaringen ik verzamelde, hoe meer ik de indruk had vooruit te gaan.

Deels was het waar.

Maar het was slechts een deel van de waarheid.

Het andere deel heb ik veel later ontdekt.

Vooruitgaan betekent niet noodzakelijk zich verwijderen.

Soms betekent het blijven.

Ik herinner me veel momenten waarop de eenvoudigste keuze zou zijn geweest op te geven.

Niet omdat er geen alternatieven waren.

Integendeel.

De alternatieven waren talrijk.

Nieuwe kansen.

Nieuwe richtingen.

Nieuwe beginpunten.

De wereld biedt altijd nieuwe vertrekpunten.

Veel minder vaak biedt ze continuïteit.

De continuïteit moet je opbouwen.

Dag na dag.

Zonder applaus.

Zonder titels.

Zonder publiek.

In het onzichtbare deel van het leven.

Dat wat bijna niemand ziet.

Na verloop van tijd merkte ik dat ieder mens verschillende seizoenen doormaakt.

Er zijn seizoenen van verovering.

Seizoenen van ontdekking.

Seizoenen van groei.

En dan komen de seizoenen van de volharding.

Die waarin de vraag niet is:

“Hoe ver kun je komen?”

Maar:

“Hoe lang kun je aanwezig blijven?”

Het zijn moeilijke seizoenen.

Omdat ze geen onmiddellijk zichtbare resultaten opleveren.

Ze laten geen heroïsche foto's toe.

Ze brengen geen spectaculaire verhalen voort.

Maar ze vormen het karakter.

Veel meer dan de overwinningen.

Ik heb mensen gekend die buitengewone carrières hebben opgebouwd en er niet in geslaagd zijn een relatie op te bouwen.

Mensen die in staat waren immense organisaties te leiden
maar niet in staat een moeilijk gesprek aan te gaan.

Mensen die de wereld hebben veroverd en zichzelf hebben
verloren.

Door hen te observeren heb ik iets geleerd.

Blijven is geen geografische kwestie.

Het is een morele kwestie.

Je kunt tien keer van land veranderen en trouw blijven aan
wat telt.

Je kunt je hele leven in dezelfde straat wonen en elk principe
dat je bezit verraden.

Het verschil zit niet in de afgelegde afstand.

Het zit in de trouw.

Trouw is een vaak verkeerd begrepen woord.

Velen associëren het met onbeweeglijkheid.

Ik associeer het met consistentie.

Trouw belet je niet te veranderen.

Het belet je jezelf te verliezen.

En dit onderscheid is fundamenteel.

In de loop der jaren heb ik veel transformaties doorgemaakt.

Professionele.

Persoonlijke.

Innerlijke.

Sommige keuzes waren vrijwillig.

Andere werden me door het leven opgelegd.

Niet allemaal waren ze aangenaam.

Niet allemaal waren ze juist.

Maar ik probeerde één ding te behouden.

De continuïteit tussen wat ik verklaarde en wat ik deed.

Niet altijd is het me gelukt.

Het lukt niemand altijd.

Maar ik heb het geprobeerd.

En vaak meet het leven juist dit.

De poging.

Niet de perfectie.

Een van de meest verbreide illusies is dat de kracht zich manifesteert in de uitzonderlijke momenten.

Ik heb het tegendeel ontdekt.

De kracht manifesteert zich in de herhaling.

In het elke ochtend opstaan.

In het doen van wat gedaan moet worden.

In het aanwezig blijven wanneer niemand het opmerkt.

In het niet in de steek laten van wat het verdient bewaard te worden.

Het is een stil heldendom.

Bijna onzichtbaar.

En misschien juist daarom is het authentiek.

Ik denk vaak aan de banden die mijn bestaan hebben doorkruist.

Familie.

Vrienden.

Medewerkers.

Dierbaren.

Veel van die banden hebben het overleefd omdat iemand is gebleven.

Niet perfect.

Niet onoverwinnelijk.

Gewoon aanwezig.

Wanneer de moeilijkheden komen, ontdek je snel wie bereid is te blijven.

Wanneer alles goed gaat, zijn we omringd door mensen.

Wanneer alles moeilijk wordt, dunt de menigte uit.

En het is op dat moment dat de authentieke aanwezigheden naar voren komen.

Het zijn er weinig.

Maar ze zijn genoeg.

De kwaliteit van een leven hangt zelden af van het aantal mensen dat je ontmoet.

Ze hangt af van het aantal mensen dat blijft wanneer de weg ingewikkeld wordt.

Met het verstrijken van de jaren ben ik de bestendigheid gaan beschouwen als een vorm van moed.

Veel moeilijker dan de vlucht.

Veel moeilijker dan het aanvankelijke enthousiasme.

Veel moeilijker dan de beloften.

Want de beloften worden in een ogenblik uitgesproken.

De bestendigheid vereist jaren.

Ze vereist opofferingen.

Ze vereist geduld.

Ze vereist karakter.

Velen beginnen.

Weinigen gaan door.

Nog minder blijven.

Terugkijkend ben ik niet trots op al mijn beslissingen.

Niemand zou dat moeten zijn.

Maar er is één ding dat ik erken.

In de situaties die er echt toe deden, heb ik geprobeerd er te zijn.

Voor mijn familie.

Voor de mensen van wie ik hield.

Voor de verantwoordelijkheden die ik had aanvaard.

Voor het woord dat ik had gegeven.

Niet altijd op de perfecte manier.

Maar op de meest oprechte manier die mogelijk was.

Uiteindelijk zal het leven ons misschien niet vragen hoeveel plekken we hebben doorkruist.

Hoeveel titels we hebben verzameld.

Hoeveel successen we hebben vergaard.

Misschien zal het ons een veel eenvoudigere vraag stellen.

“Toen het het moment was om te blijven, waar was jij?”

Mijn antwoord is niet perfect.

Maar het is eerlijk.

Ik ben gebleven.